

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 309)

Dec (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....8
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....14
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 129)

38. பூதிமேவ பராமிச்சந் விபூதிம் பரிவர்ஜயேத்

பாவந: ஸர்வபூதாநாம் மநஸா சக்ஷுஷா கிரா

பொருள் - அந்த உபாஸகன் இடையில் கிடைக்கக்கூடிய செல்வங்களைத் துறந்தவனாக, மிகவும் தூய்மையான நிலையையே அடைய முயலவேண்டும். அவன் தனது மனம், பார்வை மற்றும் வாக்கு ஆகியவற்றால் அனைவரையும் தூய்மையாக்க வேண்டும்.

39. சித்த ப்ரஸாதநீ: தேவி இச்சதஸ்த்ர: பரிசீலயந்

மைதர்யாத்யா: சாந்திமந்விச்சந் ஜப யஜ்ஞ பராயண:

பொருள் - சித்தத்தைத் தூய்மையாக்கவல்ல மைத்ரீ முதலானவற்றை (அதாவது நட்பு, கருணை, ஆனந்தம் மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவற்றை) தேவிகளாக உருவகம் செய்து, சாந்தியை அடைவதற்காக ஜபம் மற்றும் யஜ்ஞம் ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்வானாக.

40. அப்ரமாத்யந் ஸ்வகர்மஸ்த: ப்ரமாதே ஸதி தைவத:

ப்ராயச்சித்தம் சரந் ஸம்யக் யஸ்மிந் யஸ்மிம்ஸ்து யாத்ருசம்

பொருள் - தனது கர்மங்களைத் தானே தவறாமல் செய்யவேண்டும். தற்செயலாக நேர்ந்த பாபங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தங்களை, ஒவ்வொரு பாபத்திற்கும் செய்யவேண்டும்.

41. கர்மணா மநஸா வாசா தேவதேவம் ஜநார்தநம்

ப்ரபந்ந: சரணம் சாச்வந்மாம் ச தத் தர்ம தர்மிணீம்

பொருள் – தனது சரீரம், மனம், வாக்கு ஆகியவற்றால் அனைவருக்கும் தேவனாகிய ஜநார்த்தனனையும், அவனைப் போன்றே குணங்களைக் கொண்ட என்னையும் சரணம் அடைவானாக.

42. உத்தமம் புருஷம் ஸ்த்ரீம் ச ஸந்த்ருஷ்ட்வா மாம் அநுஸ்மரந்

தம்பதீ பூஜயந் நித்யம் தாம்பத்யம் ச அபி அலோபயந்

பொருள் – சிறந்த ஆணையும் பெண்ணையும் தம்பதிகளாக அவன் காண நேர்ந்தால், அவர்கள் எப்போதும் பிரியாமல் உள்ள அவர்களுடைய புனிதமான தாம்பத்யத்தை எண்ணியவனாக, என்னை மனதில் த்யானித்தபடி அவர்களைஹ் தெய்வீகமான தம்பதிகளாகவே வணங்குவானாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 309)

மூலம் - (16) பகவத் கைங்கர்யத்துக்கு எல்லை நிலம் பாகவத கைங்கர்யமானபடியும்; (17) சாஸிதாவான ஸ்வாமிக்கு அபிமதமல்லாதது கைங்கர்யமல்லாமையாலே, யதா சாஸ்த்ரம் கைங்கர்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டினபடியும்; (18) இச் சாஸ்த்ரீய கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தனுக்கு அபராதங்கள் புகாமைக்கும் புகுந்தவை கழிகைக்கும் விரகுகளும்; (19) இந் நிரபராத கைங்கர்யத்துக்கு ஸ்தாநமாக அநாபத்தில் உசிதமாவது பாகவத ஆச்ரிதமான பகவத் சேஷத்ரமென்னுமிடமும்; (20) இப்படி இருந்த இவ் அதிகாரிக்கு சரண்ய ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே ப்ரசஸ்த தேச காலாதி நியதி நிரபேசுஷமாக, ஸ்தூல சரீரத்தினின்றும் நிர்யாணமிருக்கும்படியும்; (21) இப்படிப் புறப்பட்டால் பிதா யௌவராஜ்யத்துக்கு முடிசூட்ட அழைத்து வரவிட்ட ராஜகுமாரன் போமாப் போலே பெரிய மேன்மையோடே பரமபத பர்யந்தமாக அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே போம்படியும்; (22) இப்படிப் போனால் அங்கு பிறக்கும் ஸ்வச்சந்த கைங்கர்ய பர்யந்தமாக பரிபூர்ண அநுபவ ரூபமான முக்தைச்வர்யமிருக்கும்படியும்; (23) இப்படி உக்தமான ஜ்ஞாதவ்யங்களில் ப்ரதானமான ஸித்தோபாயத்தையும்; (24) கர்த்தவ்யங்களில் ப்ரதானமான ஸாத்யோபாயத்தையும்; (25, 26) இவ் உபாய நிஷ்டனுடைய ப்ரபாவத்தில் சாஸ்த்ரங்களிசையாத ஏற்றச் சுருக்கங்களையும் பற்றி ஆஹார தோஷ ஹேதுக ஸம்ஸர்க்க யுகஸ்வபாவாதிகளாலே வரும் கலக்கங்களுக்குப் பண்ணும் பரிஹார ப்ரகாரங்களும்; (27, 28, 29) இவையெல்லாம் அநுஸந்திக்கைக்கு முகமான ரஹஸ்ய த்ரயத்தில், பத வாக்ய யோஜனைகளும்; (30) இவ்வர்த்தங்களுக்கெல்லாம் யதா சாஸ்த்ரம் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம் பண்ணும் ஆசார்யனுக்கு உபதேசாதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி

விஷயங்களிருக்கும்படியும்; (31) இப்படிப் பரமோபகாரகனான ஆசார்யன் திறத்தில் தகுதியான ப்ரத்யுபகாரமில்லாமையாலே நித்ய ருணியான சிஷ்யனுக்குச் செய்ய அடுக்குமைவையெல்லாம்; (32) ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ர ஸம்ப்ரதாயங்களாலும், இவற்றுக்கு அநுகூலங்களான ஸமீசீந ந்யாயங்களாலும், அஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யயங்களற யதா ச்ருதம் யதா ஹ்ருதயம் உபபாதித்தோம்.

விளக்கம் – (16) பகவத் கைங்கர்யத்தின் எல்லையாக பாகவத கைங்கர்யம் உள்ளது. (17) தன்னுடைய எஜமானனாகிய பகவானுக்கு விருப்பம் அற்றவை கைங்கர்யமாக இருக்காது என்பதால், சாஸ்த்ரங்கள் எவ்விதம் கூறுகின்றனவோ அதன்படியே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். (18) சாஸ்த்ர முறைப்படி கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் ஒருவனுக்குத் தோஷங்கள் உண்டாகாது; அதனையும் மீறி உண்டானாலும் கூட, அவை நீங்கக்கூடிய வழிகள். (19) எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாத கைங்கர்யத்திற்கு இடமாகவும், ஆபத்து இல்லாதபோது ஏற்றதும், பாகவதர்கள் வசிக்கின்ற பகவத் சேஷத்ரமே ஆகும். (20) இவ்விதம் உள்ள இந்த அதிகாரிக்கு பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தின் சிறப்பு காரணமாக இடம் மற்றும் காலம் ஆகிய கட்டுப்பாடுகள் இன்றி, சரீரத்திலிருந்து உயிர் பிரிதல். (21) இவ்விதம் புறப்பட்ட பின்னர், அரசன் ஒருவனால் முடிசூட்டிக் கொள்ள அழைப்பு விடுக்கப்பட்ட அரசுகுமாரன் போன்று, மிகுந்த மேன்மையுண்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் பரமபதம் செல்லும் விதம். (22) இவ்விதம் பரமபதம் சென்ற பின்னர், பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவத்துடன் கூடிய கைங்கர்யம் என்பதான முக்தி ஐச்வர்யம் உள்ள நிலை. (23) இப்படியாக அறியவேண்டிய விஷயங்களில் முதன்மையாக உள்ள ஸித்தோபாயமான பகவானைக் குறித்த கலக்கங்களும் அவற்றின் நீக்கமும். (24) செய்யவேண்டியவற்றில் முதன்மையாக உள்ள ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியைக் குறித்த கலக்கங்களும் அவற்றின் நீக்கமும். (25, 26) ப்ரபந்நனுடைய மேன்மையில் சாஸ்த்ரங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாத ஏற்றம் குறித்த சந்தேகங்களும் விளக்கங்களும்; மேலே கூறப்பட்ட ஸித்தோபாயம், ஸாத்யோபாயம், ப்ரபந்நனுடைய ப்ரபாவம் ஆகியவை குறித்து தூய்மையற்ற உணவு, தகாதவர்களுடைய உறவு, வசிக்கும் யுகத்தின் இயல்பு முதலானவை காரணமாக ஏற்படக்கூடிய சந்தேகங்கள் மற்றும் விளக்கங்கள். (27, 28, 29) இவை அனைத்தையும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பதற்கு ஏற்ற வழியாக, மூன்று

ரஹஸ்யங்களின் பதங்களும் அவற்றின் பொருள்களும் இருத்தல். (30) இவை அனைத்தையும் குறித்து தகுந்த சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையில் உபதேசம் செய்யும் ஆசார்யன், அத்தகைய உபதேசங்களைச் செய்யும்போது செய்யவேண்டியவை மற்றும் தவிர்க்கவேண்டியவை எவை. (31) இவ்விதம் மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்த ஆசார்யனுக்கு ஏற்ற கைம்மாறு எதுவும் சிஷ்யனிடம் இருக்காது என்பதால், எப்போதுமே அவருக்குக் கடனாளியாகவே உள்ள சிஷ்யன் செய்யத் தகுந்தவை. (32) இது போன்ற அனைத்தைக் குறித்து ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ப்ரஹ்மஸூத்ரம், ஸம்ப்ரதாயம் ஆகியவற்றைக் கொண்டும், இவைகளுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள யுக்தி ந்யாயங்களைக் கொண்டும், “அறியாமை, சந்தேகம், தவறாக அறிதல்” ஆகிய தோஷங்கள் விலகும்படியாக, முன்னோர்களிடமிருந்து கேட்டதன் மூலமும், நமக்குத் தென்பட்ட ப்ரமாணங்கள் மூலமும் நாம் விரிவாக உரைத்தோம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 5)

4. ஆத்மஸ்வரூபம் “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யகதமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாமயமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்ம ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் “ஆத்ம ஸ்வரூபம் சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, “இவ்விதமாக உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எவ்விதம் உள்ளது?”, என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதனை நீக்கும்விதமாக, ஆத்மாவின் இலக்கணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச் செய்த சந்தையை எடுத்தது, தத்வ ப்ரதிபாதகங்களான ச்ருத்யாதிகளிலும் காட்டில் தத்வதர்களில் ப்ரதாநரான ஆழ்வாருடைய வசநமே தத்வ நிர்ணயத்துக்கு முக்க்ய ப்ரமாணமென்று தோற்றுக்கைக்காக. “விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்யீர மநோநுஸாரிண:” என்றிறே பரமாசார்யருமருளிச் செய்தது. ஸ்வரூபமாவது ஸ்வம்மான ரூபம், அதாவது அஸாதாரணாகாரம். “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றது போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று

மேலாயிருக்கிற அந்தமய ப்ராணமய மநோமயங்களுக்கு அவ்வருகாய் என்றபடி. “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்கிற இடத்தில், புத்தி சப்தத்தால், மஹதநுக்ருஹீதமான அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; இவருக்கு இங்கு விவக்ஷிதம் ஜ்ஞாநமாக வேணும்; தத்வசேகரத்தில் தேஹாதி வைலக்ஷண்யமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் அப்படியருளிச் செய்கையாலே; “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண தீப்யோந்ய:” என்றிறே ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றிலிருந்து ஆத்ம ஸ்வரூபம் இன்னது என்று ப்ரமாணம் கூறாமல், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததான “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்பதை இங்கு ஏன் எடுத்தார்? ஏனென்றால், தத்வத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய ச்ருதி முதலானவற்றைக் காட்டிலும், அத்தகைய தத்துவத்தை நேரடியாக அறிந்தவர்களில் முதன்மையாக உள்ளவராகிய ஆழ்வாருடைய சொற்களே தத்வத்தை நிர்ணயம் செய்வதற்கான முக்கியமான ப்ரமாணமாக இருக்கமுடியும் என்று வெளிப்படுத்தவே இவ்விதம் செய்கிறார். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (20) - விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்யீர மநோநுஸாரிண: - வேத விதிகள் கூட உனது அடியார்கள் செலுத்தியபடி உள்ள கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றி அல்லவோ செல்கின்றன - என்று உயர்ந்த ஆசார்யராகிய ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ஸ்வரூபம் என்றால் தன்மை, அதாவது ஆத்மாவின்கே உரிய ரூபம். “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றால், ஒன்றுக்கொன்று மேலாக உள்ளதான அன்னமயம், ப்ராணமயம், மநோமயம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள ஆத்மா என்று கருத்து. சூர்ணையின் உள்ள “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்ற இடத்தில், “புத்தி” என்பதன் மூலம் “மஹாந்” என்று தத்வத்தால் நிலைநாட்டப்படும் அந்தகரணம் கூறப்படுகிறதா அல்லது ஞானம் கூறப்படுகிறதா என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்கு ஞானம் என்பதே இவருடைய திருவுள்ளமாக இருத்தல் வேண்டும்; ஏனென்றால் தத்வசேகரம் என்று நூலில், சரீரம் முதலானவற்றுக்கு உள்ள வேறுபாட்டை அருளிச்செய்யும்போது இவ்விதமே உரைத்தார் மேலும் ஆத்மஸித்தியில் - தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண தீப்யோந்ய: -

சரீரம், இந்தரியம், மனம், ப்ராணன், ஞானம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது – என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

5. ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்;

அவதாரிகை - உத்தேசம், லக்ஷணம், பரீக்ஷை என்று மூன்று வகைப்பட்டிதே தத்வ நிர்ணய க்ரமமிருப்பது; அதில் “சித்துமசித்துமீச்வரனும்” என்று தத்வ த்ரயத்தையு முத்தேசித்து, உத்தேச க்ரமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணுவதாக நினைத்து, ப்ரதமத்திலே சிச்சப்தோத்திஷ்டனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணுவதாக உபக்ரமித்து “தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி “சேஷமாயிருக்கும்” என்னுமளவாக ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்தார். அதைப் பரீக்ஷிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தேஹாதி வைலக்ஷண்யத்தை சோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களுடைய ப்ரச்நத்தை அநுபாஷிக்கிறார்; (ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் – ஒரு பெயர் மூலம் ஒரு பொருளை உணர்த்தல், இலக்கணம் மூலம் உணர்த்துதல், சோதித்துப் பார்த்து உணர்த்துதல் என மூன்று வகையாக தத்வமானது நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. அவற்றில், “சித், அசித், ஈச்வரன்” என்றுள்ள மூன்று தத்வங்களையும் பெயர் கொண்டு உணர்த்தி, அதே வரிசையில் அவற்றின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்று உரைப்பதற்காக, முதலில் சித் என்ற சொல் மூலம் கூறப்படும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உரைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே கடந்த சூர்ணையில், “தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி, “சேஷமாய் இருக்கும்” என்று முடித்து, ஆத்மாவின் ஸ்வரூப இலக்கணத்தை உரைத்தார். அதனை மேலும் விரிவாக ஆராய்கிறார். அவற்றில் முதலில் ஆத்மாவின் தன்மையானது சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதை ஆராய்வது என்று திருவுள்ளம் பற்றி, அதனை அறிவதற்கான ஆர்வத்துடன் உள்ளவர்களுக்கு எழக்கூடிய கேள்வியைத் தானே எழுப்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இது தன்னை தத்வசேகரத்தில் இவர் தாமே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். “தேஹம் அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மக மென்னுமிடம் ஸித்தம்; அதில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் சைதந்யமுண்டாகில், அநேக சேதநோபலப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம் அவிவாத நியமமும், அவற்றில் மமதா புத்தியும் மமதா வ்யவஹாரமும் கூடாது. ஓரவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில், அது விச்சிந்நமானால் அவயவாந்தரம் அது அநுபவித்தத்தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு, அஹம் புத்தி வ்யவஹாரங்களும் மமதாபுத்தி வ்யவஹாரங்களும் தவிரவேணும்; ஸர்வ சரீர வ்யாபியான ஸுக துக்காநுபவமும் கூடாது. அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்று சரீரம்; அவயவி. அதிலே சைதந்யமென்னவுமொண்ணாது, உபலம்ப அநுபபத்திகள் இல்லாமையாலே அவயவி ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நமாகையாலே. “கிஞ்ச, பால தேஹோஹம் மந்த ஜ்ஞாந்:, யுவ தேஹோஹம் பஹு ஜ்ஞாந்:, மம சரீரம்” என்று, சரீராஹமர்த்தங்களில் பிறக்கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமும் கூடாது; “மமாயமாத்மா” என்கிறவிடத்திற்போலே அமுக்க்யம் என்னவொண்ணாது; முக்க்யே பாதமில்லாமையாலே. அன்றிக்கே, அஹம் புத்திக்கு சரீரம் விஷயமென்று கொண்டாலும், ச்ருதியாலும் ச்ருத்யர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரித்தனாய, தேஹாந்தர பரிக்ரஹ யோக்யனான ஆத்மா ஸித்தன். பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வேந்த்ரிய விஷயங்களையும் அறிகையால். இப்படிக்கொள்ளாதபோது “யாவனொருவன் நான் இவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன்; அந்த நானே ஸ்பர்சியா நின்றேன்” என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமும் கூடாது. சக்ஷஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியாதொழிய வேணும். ச்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிரன் சப்தத்தை ஸ்மரியாதொழிய வேணும். இப்படி மற்றை இந்த்ரியங்களிலும் கண்டு கொள்வது. அந்த:கரணமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸ்மர்த்தாவினுடைய ஸ்மரணாதி கார்யங்களுக்கு கரணமாக கல்பிதமாகையாலே; இது தானே ஸ்மரிக்கிறது என்னவொண்ணாது; ஸ்மரணத்துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமுமிது தானே என்னவொண்ணாது, விருத்தமாகையாலே வேறேயொன்று கரணமென்னில்; அது பாஹ்யகரணமாகில், அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது; ஆந்தர கரணமாகில் ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். ஆந்தர கரணம் அபேக்ஷிதமாகில் இந்த்ரியார்த்த ஸம்பந்தமுண்டான போதெல்லாம ஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணும்.

ஆகையால், மநஸ்ஸும் ஆத்மாவாக மாட்டாது. ப்ராணங்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஸங்காத ரூபங்களாகையாலே, தேஹம் ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன தூஷணங்கள் இங்கும் துல்யம். ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்று ச்ஷணிகமுமாய், ஆத்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுக்கையாலே ஸ்த்திரனாயிருப்பானோராத்தமா உண்டென்னு மிடம் “நேற்றுக் கண்ட நானே இன்றும் காணா நின்றேன்” என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலே ஸித்தம்” என்று இப்படி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - இதனை ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யார், தன்னுடைய தத்வசேகரம் என்ற நூலில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். அது என்னவென்றால் : சரீரமானது பலவிதமான உறுப்புக்களுடைய கூட்டம் என்பது அறிந்ததே. அதில் உள்ள அனைத்து உறுப்புக்களுக்கும் ஞானம் உண்டு என்று கூறினால், பல சேதநங்கள் ஒரே உடலில் உள்ளன என்றாகிவிடும். அந்த உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையில் விவாதம் ஏற்படும். அவற்றில், “நான், என்னுடையது” என்ற சிந்தனை ஏற்படும். ஏதேனும் ஒரு உறுப்புக்கு மட்டும் ஞானம் உள்ளது என்று கூறினால், அந்த உறுப்பு பாதிக்கப்பட்டால், மற்ற உறுப்புக்கள் அதனை எண்ணுவதை விளக்க இயலாது. மேலும் “நான், எனது” என்ற சிந்தனை ஏற்படக்கூடாது. சரீரத்தில் அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்பதான சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய அனுபவங்களும் ஏற்படாது. மேலும் உறுப்புக்களின் கூட்டம் என்பது சரீரம் அல்ல, உறுப்புக்களைக் கொண்டது மற்றும் அதில் ஞானம் உள்ளது என்று கூறுவதும் சரியல்ல. உறுப்புக்களைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதும், அந்த உறுப்புகளைக் கொண்டதும் ஆகிய வஸ்துவிற்கு ஞானம் உள்ளதாகக் கூறுதல் கூடாது. இது பொருந்தாது. கிஞ்ச, பால தேஹோஹம் மந்த ஜ்ஞாந:, யுவ தேஹோஹம் பஹு ஜ்ஞாந:, மம சரீரம் - நான் குழந்தைச் சரீரம் கொண்டவன், எனக்கு ஞானம் குறைவாக உள்ளது; நான் வாலிபன் என்பதால் ஞானம் பலவாக உள்ளது; இது எனது சரீரம் - என்பது போன்று “சரீரம், நான்” என்பதில் ஏற்படுகின்ற பேத புத்தியும் கூடாது. மமாயமாத்மா - இது எனது ஆத்மா - என்றுள்ள இடத்தைப் போன்று அமுக்யமானது என்றும் எண்ணக்கூடாது; முக்கியம் என்று கொண்டால் பாதிப்பு ஏற்படாது என்னும் காரணத்தால் ஆகும்.

அல்லது அஹம் என்ற சிந்தனைக்குச் சரீரம் என்று கொண்டாலும், பொருந்தாது. ஏனென்றால் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி மூலம் ஏற்படுகின்ற புத்தி ஆகியவற்றின் மூலமாக “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் உள்ளான். வேறு வேறு சரீரத்தை எடுக்கவல்ல ஒருவன் உள்ளான்”, என்று ஆத்மாவைக் குறித்து உரைப்பதால் ஆகும். வெளி இந்திரியங்களும் ஆத்மா அல்ல, காரணம் ஒருவன் மட்டுமே அந்த அனைத்து இந்திரியங்களுடைய விஷயங்களை அறிவதால் ஆகும். இதனை ஏற்கவில்லை என்றால், “நான் இந்தப் பொருளைக் கண்டேன். நான் அதனைத் தொடுகிறேன்”, என்று ஒருவன் உரைப்பதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. கண் என்பதே ஆத்மா என்றால், கண் தெரியாதவன் உருவத்தை எண்ணாமல் இருத்தல்வேண்டும்; காது என்பதே ஆத்மா என்றால், காது கேட்காதவன் ஓசையை எண்ணாமல் இருத்தல்வேண்டும். இது போன்றே மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் பொருந்தும். அடுத்து அந்தகரணமும் ஆத்மா அல்ல; காரணம் எண்ணும் ஒருவனுடைய சிந்தனைகளுக்குக் கருவியாக அந்தகரணத்தை ஏற்பதால் ஆகும். இந்த மனம் என்பது தானாகவே எண்ணமுடியாது; அது முரணாகிறது. ஆனால் எண்ணுவதற்கு வேறு இந்திரியம் இல்லை என்பதால், இந்த மனத்தையே கருவி என்று கூறமுடியாது; ஏனென்றால் முரண்பாடு ஏற்படும். சிந்தனை என்பது ஒரு வெளி இந்திரியந்த்தின் செயல்பாடு என்றால், அது இல்லை என்றால் ஞாபகம் கைகூடாது. அது உள்ளே இருக்கும் இந்திரியம் என்றால், ஆத்மாவிற்கு மனம் என்ற பெயர் வைத்ததாகிவிடும். உள் இந்திரியம் வேண்டும் என்றால், புலன்கள் மூலம் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்போதெல்லாம் ஞானம் ஏற்படவேண்டும். எனவே மனம் என்பது ஆத்மா அல்ல. ப்ராணன்களும் ஆத்மா அல்ல. அவை பலவாக உள்ளதால், “சரீரம் என்பதே ஆத்மா” என்று கூறும்போது ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் அனைத்தும் இங்கும் பொருந்தும். ஞானம் என்பதும் ஆத்மா அல்ல; காரணம் “எனக்கு ஞானம் ஏற்பட்டது. எனக்கு ஞானம் அழிந்தது” என்பதாக ஞானமானது சஷணிகமாகவும், ஆத்மாவின் பண்பாகவும் உள்ளதால் ஆகும். ஆத்மா நிலையானது என்பது, “நேற்று கண்ட நானே இன்றும் காண்கிறேன்” என்று ஞாபகம் ஏற்படுவதால் ஆகும். இவ்விதமாக ஆத்மா குறித்து தத்வசேகரத்தில் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 274)

4-4-10 அயர்க்கும் சுற்றும் பற்றி நோக்கும் அகலவே நீள் நோக்குக் கொள்ளும்
வியர்க்கும் மழைக்கண் துளும்ப வெவ்வுயிர் கொள்ளும் மெய் சோரும்
பெயர்த்தும் கண்ணா என்று பேசும் பெருமானே வாவென்று கூவும்
மயற் பெருங்காதலென் பேதைக்கு என் செய்கேன் வல்வினையேனே

பொருள் - அவனையே எப்போதும் எண்ணி மயங்குவாள். பின்னர் சுயநினைவு வந்தவுடன், “இந்த நிலையில் அவன் வராமல் இருக்கமாட்டான்”, என்று எண்ணியவளாக அனைத்து திசைகளிலும் பார்த்தபடி நிற்கிறாள். அருகில் எங்கும் அவன் இல்லை என்பதால், தனது கண்களை இடுக்கியபடி நீண்ட தூரமாகப் பார்க்கிறாள். அப்போதும் காணாமல் உள்ளதால், வியர்த்தபடி நிற்கிறாள். மழை போன்று சொரியும் கண்ணீர் அனைத்தும் ததும்பும்படியாக, பெருமூச்சு விட்டு நிற்கிறாள். இதன் விளைவாகச் சரீரம் தாங்க இயலாமல் தளர்கிறாள். அப்போதும் அவன் வராத காரணத்தால், “க்ருஷ்ணா” என்று உரைக்கிறாள். அப்போது அவன் வந்ததாக எண்ணியபடி, “எனது நாதனே! வருவாயாக”, என்கிறாள். இவ்விதம் பிச்சேறும்படியாகக் காதல் கொண்ட எனது பெண்ணின் விஷயத்தில், மிகுந்த வினையைக் கொண்ட நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - ஸத்ருச பதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க சஷமமல்லாத வ்யஸநாதிசயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, “நான் என் செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - நிறம் முதலானவற்றால் க்ருஷ்ணனைப் போன்றே உள்ள வஸ்துக்களை எண்ணிப் பார்ப்பதற்குச் சக்தி இன்றி, துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாக இவளுக்கு ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உரைத்து, “இதற்கு நான் செய்வது என்ன?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அயர்க்கும்) நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்தா வ்யாபாரமற்று மோஹிக்கும். (சுற்றும் பற்றி நோக்கும்) பின்னையும் அறிவு குடி புகுரா, தன்னாபத்தே செப்பேடாக அவன் வரவை அத்யஸித்து வந்து அருகே நின்றானாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, “ஸர்வதா இவ்வளவில் புறப்படாதொழியான்” என்று ப்ரதம பரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காண்கைக்காகப் பரக்கக் கொண்டு பரமபதத்தளவும் செல்லப் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, “என்னளவு இதுவாயிருக்க, வாராதொழிவதே” என்று நொந்து, (வியர்க்கும்) இளைப்பாலே வேராநிற்கும்.

விளக்கம் - (அயர்க்கும்) - ஓர் இடத்தில் நிற்கும்போதே, தனது புத்தியில் செயல்பாடு இல்லாதவள் போன்று மயங்குகிறாள். (சுற்றும் பற்றி நோக்கும்) - அதன் பின்னர் புத்தியின் செயல்பாடு திரும்புகிறது; அப்போது தனது ஆபத்தான நிலையையே அவன் எண்ணியவளாக வருவான் என்று உறுதியாக நின்று, அவன் அருகில் வந்து நிற்பதாக நினைத்துச் சுற்றிலும் பார்க்கிறாள். அவன் அருகில் இல்லை என்பதால், “எப்படியாவது இந்த நேரத்தில் புறப்பட்டு வந்துவிடுவான்”, என்று எண்ணியவளாக, அவன் புறப்படும் காட்சி தொடக்கமாகவே காணவேண்டும் என்று நினைத்து, தனது பார்வையானது பரமபதம் முடியச் செல்லுபடியாக விழித்து நிற்கிறாள். அவனைக் காணாமையால், “எனது நிலைமை இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் அவன் வராமல் உள்ளானே”, என்று நொந்தபடி, (வியர்க்கும்) - இளைத்து வியர்த்தபடி நிற்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மழை இத்யாதி) ஸ்வேதமாய்ப் புறப்பட்டுப் புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படும்; கண்ணீராய்ப் புறப்படாதது நெடுமூச்சாய்ப் புறப்படும். மழைபோலே அருவிச் சொரிகிற கண்ணீரானது கோபாக்நியாலே சுவறி அடியற்றுக் கண்ணளவிலே துளும்பும்படி வெம்மை தோன்ற நெடுமூச்செறியும். (மெய் சோரும்) அகவாயிலுள்ளது நேராகப் போனவாறே பரவசகத்ரையாம். இவள்படியே இப்படி துவளுவது அறமுடியவொட்டாதே ஆசாபந்தம். (பெயர்த்தும் கண்ணாவென்று பேசும்) திரியவும் க்ருஷ்ணனேயென்று ஸம்போதித்து, அந்தத் திருநாமத்தாலே பிறந்த அநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானாகக் கொண்டு. (பெருமானே வாவென்று கூவும்) பின்னையும் “உடையவன் உடைமையை இழக்கவிடுமோ? நாம் படுவது காண மறைய நின்றானத்தனை” என்று வாவென்னும். (மயல் இத்யாதி) மயலைப் பண்ணக் கடவதான பெரிய காதலையுடைய என் பாவைக்கு. (என் செய்கேன்) இவள் மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப் பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? (வல்வினையேனே) இவளை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். ஆழ்வான் திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற் போலே காணும், திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது.

விளக்கம் - (மழை இத்யாதி) - வியர்வையாகப் புறப்பட்டது அவ்விதமாக வராமல் கண்ணீராக வரும், கண்ணீராக வராமல் உள்ளது என்பது பெருமூச்சாக வெளிப்படும். மழை போன்று பெருகியபடி சொரிகின்ற கண்ணீரானது, கோபத்தீயால் சுவறியபடி, கண்ணில் தளும்பியபடி நிற்கும்; அந்த வெப்பம் பெருமூச்சாக வெளிப்படும். (மெய் சோரும்) - தனது வசப்படாதபடி உள்ள சரீரம் கொண்டவள். ஆனால் இவள் இவ்விதம் ஏன் இருக்கவேண்டும், முடிந்து போகலாம் அல்லவோ? இவ்விதம் முடியாமல் உள்ளதே ஆசையின் நிலையாகும். (பெயர்த்தும் கண்ணாவென்று பேசும்) - மீண்டும் “க்ருஷ்ணா” என்று அழைத்தபடி, அந்தத் திருநாமத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஏற்படும் சந்தோஷத்தின் வெளிப்பாடானது உருவத்தில் தோன்றும்படியாக, க்ருஷ்ணன் வந்ததாகவே எண்ணியபடி. (பெருமானே வாவென்று கூவும்) - “ஒரு பொருளுடைய உரிமைக்காரன், அந்தப் பொருளை விடுவேனோ? நாம் படும் பாட்டைக்

காண்பதற்காக இதுவரை மறைவாக நின்றுள்ளான்” என்று எண்ணியபடி அவனை “வா” என்று அழைக்கிறாள். (மயல் இத்யாதி) - மயக்கத்தை உண்டாக்குவதான பெரிய காதல் கொண்ட எனது இந்த இளம் பெண்ணிற்கு. (என் செய்கேன்) - இவளை மயக்கம் அடையாதபடி செய்யவோ அல்லது அவன் வரும்படியாகச் செய்யவோ? அல்லது நான் இதனைப் பொறுத்தபடி இருக்கவோ? (வல்வினையேனே) - இவளை இவ்விதம் காணும்படியாக நான் பெரிய பாபம் செய்துள்ளேன். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்டு எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளம் துடித்தது போன்று, இந்தப் பெண்ணின் திருத்தாயாருடைய திருவுள்ளமும் துடிக்கிறது.

4-4-11 வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை வண்குருகூர் சடகோபன்

சொல்வினையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்
நல்வினையென்று கற்பார்கள் நலனிடை வைகுந்தம் நண்ணித்
தொல்வினை தீர எல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பாரே

பொருள் - அடியார்கள் தன்னை வந்தடைவதற்குத் தடைகளாக உள்ள அனைத்து விதமான பாபங்களையும் நீக்குகின்ற இயல்பு கொண்ட க்ருஷ்ணனை, எப்போதும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார், சொற்கள் கொண்ட செய்யப்படும் அடிமைத்தனத்தின் வளர்ச்சி ரூபமாக அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், மேன்மையான சிறப்பு கொண்டவை என்று அறிந்து கற்பவர்கள், பகவத் அனுபவம் எப்போதும் நிறைவாக உள்ளதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான வினைப்பயன்கள் ஏதும் மீண்டும் அண்டாதபடியாக, அங்குள்ள நித்யஸூரிகளும் வணங்கும்படியாக, எப்போதும் சிறப்புடன் வீற்றிருப்பார்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸார துரிதமும் போய் பகவத் விச்வேஷ கந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் சிரஸாவணிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப் பெறுவர்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் தங்களுடைய ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றவர்களாக, “பகவானைப் பிரிதல்” என்ற பேச்சு கூட இல்லாதபடி உள்ளதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், அனைவரும் தலை சாய்த்து வணங்குபடியாக மேன்மையுடன் விளங்குவார்கள் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை) பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடார்களே. ஆசிரிதருடைய விச்லேஷ ஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. (வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) பரமோதாரரான ஆழ்வார். இன்று நாமுங்கூட இருந்து பகவத் குணாநுஸாதநம் பண்ணும்படி பண்ணின ஓளதார்யமிறே. (சொல் வினையால் சொன்ன பாடல்) சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்தி பாரவச்யத்தாலே யென்னுதல், பகவத் குண பலாத்காரத்தாலே யென்னுதல், சொற்றொழிலாலே யென்னுதல்; அதாவது, வாசிகமான அடிமை.

விளக்கம் - (வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை) - பெற்றவர்கள் கைவிட்டாலும், கையைப் பிடித்தவர்கள் கைவிடமாட்டார்கள் அல்லவோ? அடியார்கள் தன்னை விட்டுப் பிரிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான மஹாபாபங்களை நீக்கும் தன்மை கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணனை. (வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) - தாராளமான குணம் கொண்ட நம்மாழ்வார். இன்று நாமும் கூட பகவத் குணங்களை எப்போதும் எண்ணலாம்படியாகச் செய்த தாராள குணம். (சொல் வினையால் சொன்ன பாடல்) - வெளியே சொற்கள் கொண்டு உரைத்தல் அல்லாமல் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத பக்தி பரவசத்தாலே உரைத்தவை. பகவத் குணங்களுடைய வலிமை காரணமாக ஈடுபட்டதால் கூறப்பட்டவை. சொற்கள் மூலம் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தால் கூறப்பட்டவை.

வ்யாக்யானம் - (ஆயிரத்துள்ளிவை பத்தும்) ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், இவர் ஸத்ருச பதார்த்தங்களைக் கண்டு அவனாகப் பிச்சேறின இத்திருவாய்மொழி. இப்படி பிச்சேறின இது எல்லார்க்கும் கூடுவதொன்றன்றிறே; ஆன பின்பு, (நல்வினையென்று கற்பார்கள்) இது பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். இது விலக்ஷண க்ருத்யமென்று கற்குமவர்களென்றுமாம். (நலனிடையே)

வைகுந்தம் நண்ணி) விச்வேஷ கந்தமில்லாத பரமபதத்தைக் கிட்டி. (தொல்வினை தீர்) அநாதியாய் வருகிற அவித்யாதிகள் தீர்ந்து. (எல்லாரும் தொழுதெழு) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுது ஆதரிக்க. பணியா அமரருங்கூட, “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்கிறபடியே, அவர்கள் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். “தொழுதெழுன் மனனே” என்று அநாதிகாலம் “அஸந்நேவ” என்னும்படி போந்தவர் அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவித்தாற்போலே காணும், இவர் பாடின திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களைத் தொழுது நித்யஸூரிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. (வீற்றிருப்பாரே) அவன் சேஷிதவத்துக்கு முடிசூடி இருக்குமாபோலே, இவர்களும் சேஷிதவ ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப் பெறுவார்கள். “ஸ ஸ்வராட் பவதி” என்னக் கடவதிறே. வீற்றென்பது வேறுபாடு.

விளக்கம் - (ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்) - ஆயிரம் பாசுரங்களுக்குள் அடங்கியவையும், அவனைப் போன்ற வஸ்துக்களைக் கண்டு, “இவை அவனே” என்று எண்ணியபடி பிச்சேறி உரைக்கப்பட்டவையும் ஆகிய இந்தத் திருவாய்மொழி. ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியானது அனைவருக்கும் கூடுவதோ என்றால், அதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நல்வினையென்று கற்பார்கள்) - இது அனைத்து பாபங்களையும் போக்கவல்லது என்று அறிந்து கற்க வல்லவர்கள்; அதாவது இனிமையானது என்று கற்க வல்லவர்கள். (நலனிடையென்று நண்ணி) - அவனைப் பிரிதல் என்ற வாசனை கூட ஏற்படாத பரமபதத்தினை அடைந்து. (தொல்வினை தீர்) - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அவித்யை முதலானவை விலகி. (எல்லாரும் தொழுது எழு) - ஸம்ஸார வாசனை என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் அனைவரும் தொழுது ஏற்கும்படியாக. பணியாத நித்யஸூரிகள் கூட திருவாய்மொழி (10-9-10) - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர் - என்று ஆதரிக்கும்படியாக ஆவார்கள். திருவாய் (1-1-1) - தொழுது எழு என் மனனே - என்பதற்கு ஏற்ப, தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மத்தை இல்லை என்பவர்கள் இல்லாதவர் ஆகிறார்கள் - என்று கூறலாம்படியான நிலையில் உள்ளவர்கள், அவனைத் தொழுது கரையேறுவது போன்று, இவர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியைக் கற்று நித்யஸூரிகளும் கரையேறுவார்கள் என்று கருத்து.

(வீற்றிருப்பாரே) - அவன் எஜமானனாக இருப்பதற்கான முடிசூட்டி இருப்பது போன்று, இவர்கள் கைங்கர்யம் செய்பவர்களாக இருப்பதற்கு முடிசூட்டி இருப்பார்கள். உபநிஷத்தில் - ஸ ஸ்வராட் பவதி - தனது விருப்பம் போன்று - என்றது காண்க.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 20)

ஆனால் ஜகத்திற்கு இரண்டு எஜமானர்கள் கொண்ட தன்மை உள்ளதோ என்ற கேள்வி எழலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நித்ய அநுகூலம் ஸ்வத: - நீளாஸூக்தம் - அஸ்யே சாநா ஜகத: விஷ்ணுபத்நீ - அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஸ்வாமினியாக உள்ளவள், விஷ்ணுவின் பத்னி ஆவாள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜகத்திற்கு இவள் எஜமானி என்றுள்ளபோதிலும், அவனைப் பற்றி நிற்பதால் அவனுக்கு உட்பட்டவள் என்பது வெளிப்படுவதால், இரண்டு எஜமானர்கள் என்ற நிலை இல்லை. ஆனால் இவள் அவனுக்கு உட்பட்டவள் என்று கூறினால், இவளுடைய மேன்மைகள் அளவுபட்டதாகிவிடும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இவ்விதம் கூறுதல் ஆகாது; ஏனென்றால், ஸ்தோத்ரரத்னம் (44) - அபூர்வ நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரபத்தயா முக்த விதக்த லீலயா - புதியதாக உள்ள பலவிதமான ரஸங்களால் நெருக்கமாக உள்ளதும், அழகியதாகவும் திறமையுடன் கூடியதாகவும் உள்ள விளையாட்டுக்களால் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அழகான மேன்மை கொண்ட விளையாட்டுக்களுடைய பெருமையால், திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரேவை வசப்பட்டு நிற்பவன் என்பதால் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்றாலும் அவனால் அவளுடைய மேன்மைகளை அளவிட்டுக் கூறமுடியாதபடி உள்ளான்.

(தாம் த்வாம்) - கீழே கூறப்பட்ட பரத்வத்தையே கொண்டு நிரூபிக்கவல்ல தன்மை கொண்ட உன்னை. (தாஸ இதி) - “உன்னுடைய அடிமை” என்று பற்றுவதாக உரைக்கிறார். ஸ்ரீஸூக்தம் - ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதநாம் - அனைத்திற்கும் ஈச்வரியாக உள்ளாள் - என்றும், நீளாஸூக்தம் - அஸ்யே சாநா ஜகத: - அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஸ்வாமினியாக உள்ளவள் - என்றும் கூறுவதால், “நாம் இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் பொதுவான எஜமானியாக உள்ளேன். இதனால் உமக்கு என்ன சிறப்பு ஏற்படுகிறது?”, என்று பெரியபிராட்டி ஸ்வாமி ஆளவந்தாரைக் கேட்க, அவர் விடை அருளிச்செய்கிறார்; “அவர்களுக்கும் அடியேனுக்கும் நீண்ட வேறுபாடுகள் உள்ளது. ஆதம் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப, உனக்கு நான் அடிமையாக நின்று, அத்தகைய கைங்கர்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு உன்னைச் சரணம் அடைந்தவன் ஆவேன்” என்பதை “ப்ரபந்த இதி ச” என்று உரைக்கிறார். இந்த காரணத்தால், (தோஷ்யாம் யஹம் நிர்ப்பய) எந்தவிதமான பயமும் அற்றவனாக நின்று உன்னைத் துதிக்கிறேன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்